

LBRIS

We know
books
Coordonator Corin Teens:
SHAUKI AL-GAREEB

Scott Westerfeld

URÂȚII

EDIȚIA A DOUA, REVIZUITĂ

Traducere din limba engleză de
JULIA KRETSCH

CORINTEENS

ORAȘUL NOILOR FRUMUSEȚI

CERUL ÎNCEPUTULUI DE VARĂ AVEA CULOAREA VOMEI DE PISICĂ. Desigur, se gândi Tally, pentru o vreme ar trebui să-ți hrănești pisica doar cu mâncare din carne de somon ca să obții nuanțele potrivite de roz. Norii care alunecau lin pe cer aduceau cu niște pești, cu solzi unduitori creați de curenții de mare altitudine. Pe măsură ce lumina scădea, noaptea își făcea loc prin niște spărturi de un albastru-închis, ca un ocean inversat, rece și fără fund.

În orice altă vară, un asemenea apus de soare ar fi fost frumos. Dar nimic nu mai fusese frumos de când Peris începuse să arate bine. E aiurea să-ți pierzi cel mai bun prieten, fie și numai pentru trei luni și două zile.

Tally Youngblood aștepta întunericul.

Prin fereastra deschisă, vedea Orașul Noilor Frumuseți. Turnurile unde se țineau petreceri erau deja luminate, iar torțe aprinse, ca niște șerpî, marcau drumurile sclipitoare prin grădinile plăcerii. Câteva baloane cu aer cald se ridicau până la plafonul-limită pe cerul roz, care prinsese să se întunece. Pasagerii acestora trăgeau cu artificii înspre celelalte baloane și înspre

parașutiștii care făceau parasailing. Răsetele și muzica ricoșau pe suprafața apei ca niște pietre aruncate cu efect, marginile tăioase țintind chiar nervii lui Tally.

În jurul suburbiilor, despărțite de oraș de elipsa întunecată a râului, totul era cuprins de întuneric. Acum toți cei urâți dormeau.

Tally își scoase inelul-interfață și spuse:

— Noapte bună!

— Vise frumoase, Tally! îi răspunse camera.

Fata mestecă o gumă pentru curățarea dinților, își lovi pernele și vârî sub cuverturi un radiator vechi, portabil, care producea tot atât de multă căldură cât ar fi produs un om adormit de dimensiunea lui Tally.

Apoi se strecură pe fereastră.

Afară, înconjurată de noaptea care devenise, în cele din urmă, neagră precum cărbunile, Tally se simți dintr-odată mai bine. Poate că părea un plan stupid, dar orice era mai bine decât încă o etapă nocturnă în care să stea trează în pat și să-și plângă de milă. Pe drumul cunoscut, acoperit cu frunze, care ducea până la malul apei, era ușor să și-l imagineze pe Peris strecurându-se tăcut prin spatele ei, înăbușindu-și râsul, pregătit pentru o noapte în care să spioneze noile frumuseți. Împreună. Ea și Peris găsiseră modalitatea să o păcălească pe supraveghetora casei încă de când aveau 12 ani, iar diferența de trei luni dintre ei nu părea să conteze.

— Cei mai buni prieteni pe viață, murmură Tally, atingând cu degetul cicatricea micuță din palma dreaptă.

Apa sclipea printre copaci, și auzea vălurelele stârnite de un barcăz lovindu-se de mal. Se lăsă pe vine, ascunzându-se printre trestii. Vara era întotdeauna cel mai potrivit anotimp pentru

expedițiile de spionaj. Iarba era înaltă, nu era niciodată frig și a doua zi nu trebuia să stai trează la școală.

Desigur, acum Peris putea să doarmă cât dorea de mult. Era unul dintre avantajele pe care i le oferea frumusețea.

Vechiul pod se întindea masiv peste apă, iar cadrul uriaș de fier era negru precum cerul. Fusese construit cu foarte mult timp în urmă, și își susținea propria greutate fără să fie nevoie de pripoane. Probabil că și peste un milion de ani, când restul orașului se va fi surpat, podul urma să fie tot în picioare, asemenea unui os fosilizat.

Spre deosebire de alte poduri din Orașul Noilor Frumuseți, vechiul pod nu putea să vorbească și, mai important decât atât, nici nu putea să reclame delincvenții. Dar chiar și așa, tăcut, podul i se păruse întotdeauna foarte înțelept lui Tally, cunoscător și liniștit asemenea unui copac secular.

Deja ochii i se adaptaseră la întuneric și îi trebuiră doar câteva secunde ca să dibuie coarda legată de piatra obișnuită. Trase de ea și auzi plescăitul pe care îl făcu funia, ieșind din ascunzătoarea dintre suporturile podului. Continuă să tragă până când coarda invizibilă se transformă într-o strună udă, plină de noduri. Celălalt capăt era încă prins în structura de fier a podului. Tally întinse coarda și o legă de copacul de care o fixa de obicei.

Când un alt barcăz își făcu apariția, trebui să se lase din nou jos, în iarbă. Oamenii care dansau pe punte nu zăriră coarda întinsă între pod și mal. Niciodată n-o observau. Noile frumuseți se distrau întotdeauna prea bine ca să remarce micile amănunte nelalocul lor.

Când luminile ambarcațiunii se îndepărtară, Tally controlă coarda lăsându-se cu toată greutatea. Odată, se desprinsese de copac, iar ea și Peris se balansaseră deasupra râului, înainte să cadă.

în apa rece. Zâmbi la această amintire, dându-și seama c-ar fi preferat să fie în acea expediție – cu hainele ude, în frig, împreună cu Peris –, decât cu hainele uscate, la căldură, dar singură.

Atârând cu capul în jos, prinzându-se cu mâinile și genunchii de nodurile de pe frânghie, Tally se trase în sus, pe structura întunecată a podului, apoi se strecură prin scheletul de fier și porni spre Orașul Noilor Frumuseți.

Știa unde locuiește Peris dintr-un mesaj pe care el se obosise să i-l trimită de când devenise frumos. Peris nu îi dăduse o adresă, dar Tally știa să decodifice numerele aparent întâmplătoare de la sfârșitul unui mesaj. Indicau un loc numit Vila Garbo, aflat în zona deluroasă a orașului.

Era dificil să ajungă acolo. În expedițiile lor, Tally și Peris rămâneau întotdeauna la mal, unde vegetația și silueta întunecată a Orașului Urâților îi ajutau să se ascundă. Dar acum, Tally se îndrepta spre centrul insulei, unde carele alegorice și petrecăreții populau străzile luminate întreaga noapte. Frumusețile noi-nouțe precum Peris își petreceau întotdeauna timpul acolo unde distracția era în toi.

Tally memorase harta, dar, dacă făcea o singură mișcare greșită, era terminată. Fără inelul-interfață, era invizibilă pentru vehicule. Aveau să treacă peste ea de parcă n-ar fi reprezentat nimic.

Desigur, Tally chiar nu reprezenta nimic acolo.

Mai rău, era urâtă. Dar spera că Peris nu avea să vadă lucrurile astfel. Nu avea să o vadă în acest fel.

Tally nu avea habar ce se putea întâmpla dacă era prinsă. Nu exista o pedeapsă doar pentru că își „uită” inelul, chiulea de la ore sau păcălea sistemul computerizat al casei, dând muzica mai tare decât avea voie. Toată lumea făcea astfel de lucruri și toată lumea era pedepsită pentru ele. Dar ea și Peris fuseseră întotdeauna atenți

să nu fie prinși în aceste expediții. Traversarea râului era o chestiune foarte serioasă.

Însă acum era prea târziu ca să se mai frământa. Oricum, ce îi puteau face? Peste trei luni, urma să fie ea însăși o frumusețe.

Tally se strecură de-a lungul râului până când ajunse la o grădină a plăcerilor și se furișă în întunericul unui șir de sălcii plângătoare. La adăpostul lor, își croi drum pe poteca luminată de mici flăcări pâlпăitoare.

Un cuplu arătos se plimba pe potecă. Tally îngheță, dar ei nu o observară. Erau prea ocupați să se privească în ochi pentru a o zări ghemuită în întuneric. Urmărindu-i trecând, Tally simțea căldura care o invadea întotdeauna atunci când privea un chip frumos. Chiar și atunci când ea și Peris îi spionau din umbră pe frumoși, chicotind la toate prostioarele pe care aceștia le spuneau sau le făceau, nu puteau să nu se holbeze la ei. Era ceva magic în ochii lor mari, perfecți, ceva care te făcea să-ți dorești să fii atent la orice spuneau, să-i protejezi de orice pericol, să-i faci fericiți. Erau atât de... frumoși!

Cei doi dispărură dincolo de prima cotitură, iar Tally clătină din cap ca să-și alunge gândurile prea sentimentale. Nu se găsea aici ca să se prostească. Se infiltrase, se strecurase aici și era urâtă. Și avea o misiune.

Grădina se întindea până în oraș, unduindu-se ca un râu negru printre turnurile și casele strălucitoare. După alte câteva minute, zări un cuplu ascuns printre copaci (la urma urmelor, era o grădină a plăcerilor), dar în întuneric ei nu îi puteau zări fața, și doar o tachinară atunci când murmură o scuză și se strecură mai departe. Nici ea nu îi văzuse bine, ci zărise doar o încrengătură de picioare și brațe perfecte.

În cele din urmă, ajunse la capătul grădinii, la doar câteva străzi de casa unde locuia Peris.

Tally privi printr-o cortină de viță-de-vie. Ajunsesse mai departe decât fuseseră ea și Peris vreodată și decât își plănuiise. Nu avea cum să se ascundă pe străzile aglomerate și bine luminate. Își atinse fața cu mâinile, simțindu-și nasul lat și buzele subțiri, fruntea prea înaltă și claiă de păr încurcat. Dacă făcea un singur pas afară din tufiș, era zărită. Fața păru să-i ardă când lumina căzu asupra ei. Ce căuta ea aici? Ar fi trebuit să fie în întunericul din Orașul Urâților, așteptându-și rândul.

Dar trebuia să-l vadă pe Peris, să-i vorbească. Nu știa sigur de ce, doar că se săturase să-și imagineze o mie de discuții cu el în fiecare noapte, înainte să adoarmă. Își petrecuseră tot timpul împreună, încă de când erau prunci, iar acum... nimic. Poate că, dacă reușeau să discute câteva minute, creierul urma să se oprească din taifasul lui cu Peris cel imaginar. Trei minute îi puteau fi suficiente ca să reziste trei luni.

Tally privi de-a lungul străzii, căutând curți laterale în care să se strecoare sau intrânduri întunecate în care să se ascundă. Se simțea ca un alpinist înfruntând o stâncă ce se clătina, căutând să se apuce de ceva.

Traficul începu să se mai diminueze, iar ea așteptă frecându-și cicatricea din palma dreaptă. În cele din urmă, oftă și șopti:

— Cei mai buni prieteni pentru totdeauna!

Apoi făcu un pas spre lumină.

O explozie de sunete veni din dreapta ei, și fata se ascunse în beznă, împiedicându-se de viță și căzând în genunchi pe pământul moale, convinsă pentru câteva secunde că fusese prinsă.

Dar hărmălaia se transformă într-o pulsație ritmică. Era un sintetizator ce se hurduca pe stradă. Era lat cât o casă, iar mișcarea zecilor de brațe mecanice, care țâșneau în toate direcțiile, îl făceau să strălucească. În spatele lui venea un număr tot mai mare de

petrecăreți, care dansau în ritmul acestui bubuit, bând și spărgând sticlele goale de mașinăria uriașă, imperturbabilă.

Tally zâmbi. Petrecăreții purtau măști.

Mașinăria arunca măști prin spate, încercând să atragă tot mai mulți discipoli la această paradă improvizată: fețe de diavoli, clovni oribili, monștri verzi și extraterestri cenușii, cu ochi mari și ovali, pisici, câini și vaci, chipuri cu zâmbete strâmbe sau nasuri uriașe.

Procesiunea se scurgea încet, iar Tally se retrase la loc în tufișuri. Câțiva dintre cheflii trecură suficient de aproape ca ea să simtă în nări dulceața grețoașă a sticlelor lor. Un minut mai târziu, când mașinăria parcursese jumătate din stradă, Tally sări afară și apucă o mască aruncată pe șosea. Plasticul era moale în mâinile ei, cald încă, pentru că tocmai ce fusese turnat în matrice, în interiorul mașinăriei.

Înainte să-și pună masca pe față, Tally își dădu seama că avea aceeași culoare a vomei de pisică precum apusul de soare, un râț lung și două urechiușe roz. Adezivul i se lipi de piele, iar masca îi acoperi fața.

Își croi drum printre dansatorii beți, spre celălalt capăt al procesiunii, și alergă pe stradă către Vila Garbo, purtând chipul unui porc.

CEI MAI BUNI PRIETENI PENTRU TOTDEAUNA

VILA GARBO ERA MARE, LUMINOASĂ ȘI ZGOMOTOASĂ.

Umplea spațiul dintre două turnuri de petrecere, ca un ibric chircit între două pahare zvelte de șampanie. Fiecare dintre turnuri se odihnea pe câte o singură coloană, nu mai lată decât un lift. Deasupra se aflau cinci etaje cu balcoane circulare, încărcate cu noi frumuseți. Tally urcă dealul spre trioul de clădiri, încercând să vadă prin găurile măștii.

Cineva sări sau fu aruncat dintr-un turn, țipând și dând din brațe. Tally înghiți în sec, forțându-se să privească în jos, la bărbatul a cărui coardă elastică îl opri la doar câteva zeci de centimetri de sol. Se legănă de câteva ori râzând înainte de a fi lăsat ușor la pământ, destul de aproape de Tally, încât aceasta să-i audă sughitul nervos printre chicoteli. Fusesse la fel de speriat ca și Tally.

Se cutremură, cu toate că acea săritură nu era cu nimic mai periculoasă decât prezența ei aici, între cele două turnuri.

Jacheta pentru sărituri folosea același sistem de levitație magnetică precum structura care susținea construcția alungită. Dacă

toate aceste jucării drăgălașe și-ar fi oprit funcționarea, aproape tot ce se afla în Orașul Noilor Frumuseți s-ar fi prăbușit.

Vila era plină de frumuseți noi-nouțe – cele mai rele, obișnuia să spună Peris. Trăiau precum urâții, aproximativ o sută într-un internat uriaș. Dar acest internat nu avea nicio regulă. Decât dacă regulile erau „Să te porți prosteste”, „Să te distrezi” și „Să faci hărmălaie”.

Un grup de fete în rochii de seară se aflau pe acoperiș, țipând cât le țineau plămâni, balansându-se pe margine și aruncând artificii spre oamenii de la sol. O minge de foc portocalie trecu pe lângă Tally, rece ca un vânt tomnatic, alungând întunericul din jurul ei.

— Hei, aici, jos, e un porc! strigă cineva de sus.

Răseră cu toții, iar Tally grăbi pasul spre ușa deschisă larg. Dădu buzna înăuntru, ignorând privirile surprinse ale unor frumuseți care tocmai ieșeau.

Era o petrecere uriașă, așa cum li se promisese întotdeauna că avea să fie. Oamenii erau îmbrăcați la patru ace în seara asta, în rochii lungi și costume negre, cu coadă. Tuturor li se părea foarte amuzantă masca aceea care înfățișa un porc. Arătau cu degetul și râdeau, iar Tally continua să înainteze, nelăsându-le timp pentru nimic altceva. Desigur, aici lumea râdea tot timpul. Spre deosebire de petrecerile urâților, aici nu aveau niciodată loc bătaii sau măcar certuri.

Trecu în grabă dintr-o cameră în alta, încercând să distingă chipurile, fără să lase ca acei ochi frumoși să-i distragă atenția ori să o copleșească de sentimentul că locul ei nu era acolo. De la o clipă la alta, Tally se simțea din ce în ce mai urâtă. Faptul că toată lumea pe care o întâlnea râdea de ea nu îi era de prea mare ajutor. Dar era mai bine decât ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi văzut fața adevărată.

Se întreabă dacă avea să-l recunoască pe Peris. Îl văzuse doar o singură dată după operație, atunci când ieșise din spital, înainte să se retragă umflăturile. Dar îi cunoștea chipul atât de bine! În ciuda a ceea ce spunea Peris întotdeauna, frumusețile nu arătau toate exact la fel. În expedițiile lor, ea și Peris zăriseră frumoși care le păreau familiari, care semănau cu urâți pe care îi cunoscuseră. Asemenea unui frate sau unei surori – un frate sau o soră mai în vârstă, de mai mare încredere și mai mare frumusețe. O persoană pe care ai fi invidiat-o întreaga viață dacă te-ai fi născut în urmă cu o sută de ani.

Nu se putea ca Peris să se fi schimbat atât de mult.

— Ai văzut porcușorul?

— Ce să văd?

— Un porc în libertate!

Vocile care chicoteau răzbăteau de la etajul de dedesubt. Tally se opri și ascultă. Era singură aici, pe scări. Din câte se părea, frumusețile preferau lifturile.

— Cum a îndrăznit să vină la petrecerea noastră deghezată în porc? Asta e o petrecere selectă!

— A greșit petrecerea.

— O totală lipsă de maniere!

Tally îngھیți în sec. Masca nu era cu mult mai bună decât propriul chip. Situația asta începea să o enerveze.

Urcă scările, lăsând vocile în urmă. Poate că aveau să uite de ea dacă își vedea de drum. Mai avea de parcurs doar două dintre etajele Vilei Garbo, apoi ajungea pe acoperiș. Peris trebuia să fie pe acolo.

Doar dacă nu era pe pajiștea din spate sau într-un balon ori într-un turn de petrecere. Ori în vreo grădină a plăcerilor, cu cineva. Își alungă din minte această imagine și alergă pe hol,

ignorând aceleași glume pe seama măștii ei, riscând să fie remarcată în fiecare încăpere.

Nimic altceva decât fețe surprinse și degete arătând spre ea. Și fețe frumoase. Dar niciuna nu îi era cunoscută. Peris nu era nicăieri.

— Hei, porcușorule! Hei, uitați-o, aici e!

O luă la goană spre ultimul etaj, urcând scările două câte două. Respirația fierbinte încălzise masca, fruntea îi transpirase, iar adezivul se prelingea în încercarea de a menține masca lipită. Acum o urmărea un grup. Râdeau și se împiedicau unii de alții pe scări.

Nu avea timp să verifice acest etaj. Tally privi pe hol. Nu era nimeni aici. Toate ușile erau închise. Câteva frumuseți, pesemne, își făceau somnul de... frumusețe.

Dacă mergea pe acoperiș ca să-l caute pe Peris, era prinsă în capcană.

— Aici, porcușorule!

Era timpul să fugă. Tally se grăbi spre lift, lăsându-se să alunece și oprindu-se înăuntru.

— Parter! ordonă ea.

Așteptă, privind agitată pe hol, gâfâind în interiorul fierbinte al măștii de plastic.

— Parter! repetă. Închide ușa!

Nu se întâmplă nimic.

Oftă, închizând ochii. Fără inelul-interfață, era un nimeni. Liftul nu voia să o asculte.

Tally știa cum să păcălească un lift, dar avea nevoie de timp și de un briceag. Nu avea nici una, nici alta. Primul dintre urmăritori își făcu apariția pe scări, împleticindu-se pe hol.

Tally se dădu în spate, lipindu-se de peretele lateral al liftului. Se ridică pe vârfuri, încercând să devină cât mai plată, astfel încât ei să n-o zărească. Alții își făcură apariția, amenințând și gâfâind,

ceva tipic pentru frumoșii care nu mai erau în formă. Tally îi vedea în oglinda din spatele liftului.

Ceea ce însemna că și ei o puteau vedea, dacă se gândeau să privească în direcția aceea.

— Unde a plecat porcușorul?

— Hei, vino aici, purceluș!

— O fi pe acoperiș?

Cineva păși încet în lift, privind năucit înapoi, spre petrecăreți. Când o văzu, respectivul sări cât colo.

— Dumnezeule, ce m-ai speriat!

Tânărul clipi din genele lungi, privindu-i masca. Apoi se uită la propriul frac.

— Măi, să fie! Nu trebuia să ne îmbrăcăm la patru ace pentru petrecerea asta?

Lui Tally i se tăie respirația. Își simți gura uscată.

— Peris? șopti.

El o privi îndeaproape.

— Te cun...?

Ea dădu să întindă mâna, dar își aminti că trebuia să se lipească de perete. Mușchii o dureau îngrozitor de cât stătuse pe vârfuri.

— Eu sunt, Peris.

— Salutare, purceluș!

Peris se întoarse spre vocea din hol, își ridică sprâncenele și își aținti din nou privirea asupra ei.

— Închide ușa! Rămâi pe loc! spuse el repede.

Ușa liftului se închise, iar Tally se aruncă înainte. Își scoase masca pentru a-l vedea mai bine. Era Peris: vocea lui, ochii lui căprui, felul în care i se încrețea fruntea atunci când era derutat.

Dar ce *frumos* era acum!

La școală, le explicaseră modul în care urma să îi afecteze. Nu conta dacă știai ceva despre evoluție, funcționa oricum. La toți.

Exista un tip de frumusețe, de drăgălășenie pe care toată lumea putea să o vadă. Ochi mari și buze pline ca ale copiilor; piele netedă, luminoasă, și trăsături simetrice. Și o mie de alte indicii. Undeva, în profunzimea minții lor, oamenii căutau întotdeauna aceste elemente. Nimeni nu îi ajuta să le vadă, indiferent cum erau aduse la suprafață. Un milion de ani de evoluție făcuseră ca asta să devină parte integrantă a creierului uman.

Ochii mari și buzele pline spuneau: sunt tânăr și vulnerabil, nu îți pot face rău, iar tu vrei să mă protejezi. Iar restul spunea: sunt sănătos, n-am să te îmbolnăvesc. Și, indiferent ce simțeau față de o frumusețe, exista o parte din tine care gândea: dacă am avea copii, aceștia ar fi la fel de sănătoși. O vreau pe această persoană frumoasă...

Era vorba despre biologie, li se spunea la școală. Asemenea bățăilor inimii, nu puteai să nu crezi toate aceste lucruri, nu când vedeai un chip ca acesta. Un chip frumos.

Un chip ca al lui Peris.

— Eu sunt, spuse Tally.

Peris făcu un pas înapoi, ridicând din sprâncene. Îi studie hainele.

Tally își dădu seama că purta costumul negru și larg pentru expediții, care se murdărise atunci când se cățăraseră pe frânghie și căzuse prin tufișuri. Costumul lui Peris era din catifea neagră, iar cămașa, vesta și cravata străluceau de albeață.

Fata se dădu înapoi.

— O, îmi pare rău! N-o să te murdăresc.

— Ce faci aici, Tally?

— Voiam doar..., murmură ea.

Acum, că se afla față în față cu el, nu știa ce să-i spună. Toate discuțiile pe care și le imaginase se topiseră în ochii lui mari și frumoși.

— Trebuia să știu dacă încă mai ești. . .

Tally își ridică mâna dreaptă, cu cicatricea din palmă în sus, transpirația murdară scurgându-se printre linii.

Peris oftă. Nu se uita la mâna ei și nici la ochii ei. Nu se uita la ochii ei apropiați, sașii, de un căprui banal. Ochi anonimi.

— Da, spuse el. Dar, vreau să spun. . . Nu puteai să aștepți, Zbhanghio?

Porecla aceasta urâtă suna straniu pe buzele unei frumuseți. Desigur, ar fi fost încă și mai ciudat ca ea să-l strige Năsosul, așa cum obișnuia să facă de sute de ori pe zi. Tally înghiți în sec.

— De ce nu mi-ai scris?

— Am încercat. Dar suna fals. Sunt atât de diferit acum!

— Dar eram. . .

Fata arată înspre cicatrice.

— Privește, Tally!

Băiatul își ridică mâna. Pielea din palmă era netedă și fără niciun semn. Era o mână care spunea: „Nu e nevoie să muncesc din greu și sunt prea deștept ca să sufăr accidente.”

Cicatricea pe care o făcuseră împreună dispăruse.

— Ți-au îndepărtat-o.

— Firește că mi-au îndepărtat-o, Zbhanghio. Toată pielea mea e nouă.

Tally clipi repede. Nu se gândise la asta. El clătină din cap.

— Ești încă un copil.

— Ați solicitat liftul. Sus sau jos? grăi o voce.

Tally tresări auzind vocea mașinăriei.

— Pe loc, te rog! spuse Peris calm.

Tally înghiți din nou în sec și își strânse pumnul.

— Dar nu ți-au schimbat sângele. Împărțim asta, orice s-ar întâmpla.

În cele din urmă, Peris o privi direct în față, fără să se înfioare, așa cum se temuse ea. Tânărul afișă un zâmbet minunat.

— Nu, nu mi l-au schimbat. Și, peste trei luni, vom putea râde din pricina asta. Numai să nu. . .

— Să nu, ce? întrebă ea îngrijorată, privindu-i ochii mari, căprui.

— Doar promite-mi că nu vei mai face nimic prostesc! spuse Peris. Cum ar fi să vii aici. Nimic din ce ți-ar putea crea probleme. Vreau să te văd frumoasă.

— Desigur!

— Așa că promite-mi!

Peris era cu doar trei luni mai mare decât Tally, dar, lăsându-și ochii în podea, se simți din nou mică.

— Bine, promit! Nimic prostesc. Și nu mă vor prinde nici în seara asta.

— În regulă! Pune-ți masca și. . .

Vocea i se stinse. Tally se întoarse să vadă unde căzuse aceasta. Aruncată, masca de plastic se reciclase, transformându-se într-un praf roz, pe care mocheta din lift începuse deja să-l filtreze.

Cei doi se priviră în tăcere.

— Ați solicitat liftul, insistă mașinăria. Sus sau jos?

— Peris, promit că nu mă vor prinde! Niciun frumos nu poate alerga la fel de repede ca mine. Doar du-mă până jos la. . .

Peris clătină din cap.

— Sus, te rog! Pe acoperiș.

Liftul porni.

— Sus? Peris, cum voi. . .?

— Cum ieși pe ușă, într-un rastel. . . găsești jachete pentru sărituri. Sunt o mulțime, în caz de incendiu.

— Vrei să sar? întrebă Tally, cu un nod în gât.

Când liftul se opri, simți un gol în stomac.
Peris ridică din umeri.

— Eu procedez așa tot timpul, Zbanghio.

Îi făcu apoi cu ochiul.

— O să-ți placă.

Expresia de pe chipul lui îi conferea o strălucire și mai puternică, iar Tally se aruncă spre el și-l cuprinse cu brațele. Era la fel ca înainte. Poate doar puțin mai înalt și mai slab. Dar era cald și solid. Și încă Peris.

— Tally!

Fata se dădu înapoi când se deschiseră ușile. Îi murdărise vesta albă.

— Vai, nu! Îmi pare...

— Fugi!

Tristețea lui o făcu să-și dorească să-l îmbrățișeze iar. Voia să rămână și să-i curețe hainele, să se asigure că arăta perfect pentru petrecere. Întinse o mână...

— Eu...

— Pleacă!

— Dar suntem cei mai buni prieteni, da?

El oftă, ștergându-și o pată maronie.

— Sigur, pentru totdeauna! Ne vedem peste trei luni!

Ea se întoarse și fugi, iar ușile se închiseră în urma ei.

La început, nimeni nu o zări pe acoperiș. Cu toții priveau în jos. Era beznă, cu excepția artificii ocazionale.

Găsi rastelul cu jachete pentru bungee și scoase una. Era prinsă de rastel. Măinile ei începură să caute clapeta. Și-ar fi dorit să aibă la ea inelul-interfață, care să îi dea instrucțiunile.

Atunci văzu butonul: APĂSAȚI ÎN CAZ DE INCENDIU.

— O, la naiba! spuse.

Umbra ei sări agitată. Două frumuseți se îndreptau spre ea, cu artificii în mâini.

— Cine e aia? Cu ce e îmbrăcată?

— Hei, tu de colo! Asta e o petrecere selectă!

— Uită-te la fața ei...

— O, la naiba! repetă Tally.

Și apăsă butonul.

Sunetul asurzitor al unei sirene spintecă aerul, iar jacheta păru să sară din rastel în mâna ei. Își puse hamurile, întorcându-se cu fața spre cele două frumuseți. Acestea săriră înapoi de parcă ar fi văzut-o transformându-se în vârcolac. Una scăpă artificii, care se stinseră instantaneu.

— Exerciții în caz de incendiu, spuse Tally și alergă spre marginea acoperișului.

După ce își puse jacheta pe umeri, cureaua și fermoarele părură să se strângă în jurul ei ca niște șerpi, până când plasticul îi cuprinse talia și coapsele. O lumină verde licărea pe guler, și nu avea cum să nu o vadă.

— Bună jachetă! exclamă.

Se pare că jacheta nu era atât de inteligentă ca să răspundă.

Frumusețile care se jucau pe acoperiș se strânseseră și rămaseră tăcute, întrebându-se dacă exista într-adevăr un incendiu. O arătau cu degetul, iar Tally reuși să audă cuvântul „urâtă”.

Se întrebă ce era mai rău în Orașul Noilor Frumuseți. Să-ți ia foc vila sau să-ți strice o urâtă petrecerea?

Ajunse la capătul acoperișului, sări pe marginea lui și se legănă pentru o secundă. Dedesubt, frumusețile începuseră să iasă din Vila Garbo, pe pajiște și pe deal. Cu toții priveau în sus, căutând fum sau flăcări. Nu o vedeau decât pe ea.

Era mult până jos, iar stomacul lui Tally părea să fi pornit deja în cădere liberă. Dar era și încântată. Sirena asurzitoare, mulțimea